

Posudek oponenta na bakalářskou práci **Augustine Quentina Matthiase Dunna** s názvem ***Rodinná paměť potomků bývalé české šlechty v 21. století***. Praha, FHS UK, 2023, 66 stran (plus přílohy)

Student předložil k obhajobě bakalářskou práci, která se oborově pohybuje na pomezí sociálních a kulturních soudobých dějin a v níž se zejména na základě orálněhistorického výzkumu zabývá fenoménem rodinné paměti na příkladu novodobé české šlechty. Autor zde využívá také svého rodinného zázemí a kulturně-společenského *niveau* a i když na toto i příbuzná témata poslední době vznikla celá řada jak ryze odborných, tak také kvalifikačních prací, považuji jeho volbu tématu za chvályhodnou.

Při svém psaní se autor metodologicky opírá zejména o koncepty orální historie, což se mi pro účely výzkumu nad tématem současné šlechty v ČR a formátu bakalářské práce jeví je volba vhodná. Vedle orálněhistorického zázemí se autor opírá o koncept rodinné paměti, jak byl již rozpracován jeho předchůdci a předchůdkyněmi (reprezentovaných zejména R. Slabákovou Švaříčkovou, I. Sobotkovou, případně kolektivem Haralda Welzera apod.) Za velmi důležité a také pozitivní považuji autorovu snahu reflektovat vlastní badatelskou pozicionalitu a zakotvenost mezi nobilitními kruhy. Mj. tuto pasáž bakalářské práce považuji za jednu z nepřínosnějších částí z celého autorova textu.

Při svém bádání se autor opírá o poměrně širokou paletu odborné literatury a oceňuji, že dokázal také vedle metodologických titulů využít také množství prací věnovaných dějinám šlechty, a to jak tuzemskému, tak i zahraniční provenienci. Za pozitivní vnímám také snahu využít dostupných kvalifikačních prací – i když pro další bádání a inspiraci bych autorovi doporučil diplomové práce jeho předchůdkyň a absolventek z OH-SD FHS UK, Petry Jungmanové, nebo Markéty Ševčíkové. Hlavní oporou pro jeho pramenné základny pak stává šest orálněhistorických rozhovorů (natočených ve formátu životního příběhu a posléze polostrukturovaného rozhovoru), které autor sám natočil s potomky šlechtických rodů. Právě zde se výrazně projevuje autorova jedinečná polo-insiderská pozice tazatele, která mu jednak bezesporu ulehčovala kontaktování narátorů a také následný terénní výzkum. Samotný počet rozhovorů i jejich analyticko-interpretací potenciál považuji pro bakalářskou práci za naprosto dostačující a velmi oceňuji, že se autorovi podařilo výrazně překročit horizont běžného a dílem i dosti povrchního tázání příslušníků šlechtických rodů, tak, jak jsou na ně často uvyklý např. ze strany reprezentantů některých tuzemských médií.

Vlastní struktura práce se mi jeví jako promyšlená a logicky strukturovaná, kdy si autor velmi příhodně přizpůsobil pro svá bádání některé výzkumné okruhy již dříve využitě např. R. Švaříčkovou Slabákovou, věnované pak zejména rodinné paměti, dětským vzpomínkám, mezigeneračnímu přenosu a také „rodinným poselstvím“. Vzhledem autorově zázemí mi nedá položit mu do diskuze otázku, do jaké míry se liší transmise rodinné paměti u potomků české šlechty a nobility zahraniční, s níž má osobní zkušenosti? Dále pak bych se ho chtěl dotázat, jakými cestami by se jeho bádání nad tímto tématem mohlo ubírat v budoucnu (pramenná základna, tematika etc.)?

Po formální stránce nemám k textu žádných zásadnějších výhrad, a oceňuji zařazení příloh seznamujících méně zasvěcené čtenáře a čtenářky ve stručnosti s dějinami pojednávaných šlechtických rodů.

Na základě výše uvedených skutečností mohu konstatovat, že v práci autor dostatečně prokázal, že je schopen samostatně badatelsky pracovat a jeho dílo naplňuje požadavky kladené (jak po obsahové, tak i formální stránce) na bakalářskou práci. Proto autorův text **doporučuji k obhajobě** a navrhuji jeho **hodnocení stupněm výborně (1)**.